

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupený Mgr. Liborem Hlavsou, advokátem se sídlem Guldenerova 510/5, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2025, č. j. 6 A 78/2023-110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal žalovanou o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě ve smyslu § 34a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalovaná ve věci v zákonné lhůtě nerozhodla. Žalobce následně požádal Ministerstvo práce a sociálních věcí jako nadřízený správní orgán žalované o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu; to o jeho žádosti v zákonné lhůtě rovněž nerozhodlo.

[2] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí o výše

uvedené žádosti. Městský soud žalobce vyzval k úhradě soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč; ten danou úhradu provedl. Následně vzal žalobce žalobu zpět, neboť žalovaná ve věci rozhodla. Zároveň požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

[3] Městský soud výrokem I. svého usnesení ze dne **23. 8. 2023**, č. j. 6 A 78/2023-71 (dále jen „původní usnesení“) řízení o žalobě zastavil. Výrokem II. rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 342 Kč, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“), a dále náhradu hotových výdajů po 300 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 AT. Tuto částku navýšil o DPH. Taktéž k ní připočetl 1 000 Kč jako náhradu za soudní poplatek zaplacený žalobcem. Výrokem III. dále rozhodl, že se žalobci z účtu městského soudu vrací zaplacený soudní poplatek snížený na částku 1 000 Kč. V odůvodnění uvedl, že při zastavení řízení před prvním jednáním se žalobci vrátí soudní poplatek *snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč*, a to podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „ZSOP“). **Městský soud tak původním usnesením vrátil žalobci snížený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč a současně žalovanou zavázal, aby žalobci uhradila částku 1 000 Kč jako náhradu za soudní poplatek.**

[4] Dne **21. 9. 2023** vydal městský soud opravné usnesení pod č. j. 6 A 78/2023-83, kterým výrok II. původního usnesení tak, že žalované nově stanovil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 719 Kč (dále jen „první opravné usnesení“). V jeho odůvodnění soud uvedl, že **při vyhotovení původního usnesení došlo ke dvěma zjevným nesprávnostem.**

[5] **Zaprvé, soud chybně vypočetl odměnu advokáta** – ta se v dané věci měla počítat z tarifní hodnoty 5 000 Kč a výše odměny za jeden úkon právní služby měla činit 1 000 Kč, a to ve smyslu § 9 odst. 2 AT. Projednávaný případ totiž věcně spadá do výčtu uvedeného v tomto ustanovení. Městský soud namísto toho počítal odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d) AT, tedy z tarifní hodnoty 50 000 Kč. Celková částka odpovídající odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů proto po opravě činila 4 719 Kč.

[6] **Zadruhé, soud chybně vybral soudní poplatek za řízení o žalobě.** Městský soud dospěl k závěru, že se na uvedené řízení poplatková povinnost nevztahovala, neboť na něj dopadají závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 Ans 11/2013-25. Podle něj se úprava § 11 odst. 1 písm. b) ZSOP aplikuje na všechny typy soudních řízení upravené v soudním řádu správním, tedy i na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterou podal žalobce. V takovém případě soud od žalobce vybral poplatek chybně a **měl mu jej v celé částce 2 000 Kč vrátit** podle § 10 odst. 1 věty první ZSOP. **Tím pádem žalovanou chybně zavázal, aby žalobci uhradila soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.** Prvním opravným usnesením tuto povinnost zrušil.

[7] Dne **21. 9. 2023** vydal městský soud další opravné usnesení pod č. j. 6 A 78/2023-86, kterým žalobci vrátil zbývající část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (dále jen „druhé opravné usnesení“).

pokračování

[8] Žalobce se proti prvnímu opravnému usnesení bránil kasační stížností podanou k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten o ní rozhodl rozsudkem ze dne **9. 1. 2025**, č. j. 3 Ads 224/2023-47, tak, že první opravné usnesení zrušil (dále jen „rozsudek sp. zn. 3 Ads 224/2023“). Zdejší soud dospěl k závěru, že městský soud vydal první opravné usnesení, přestože pro takový postup nebyly splněny podmínky předepsané § 54 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, – nejednalo se o opravu chyby v psaní, počtech či jiné zjevné nesprávnosti, ba nejednalo se v případě výpočtu odměny advokáta dokonce o žádnou nesprávnost. Tato vada rovněž měla vliv na zákonnost napadeného usnesení i z materiálního hlediska, neboť výrok II. původního usnesení byl, alespoň v otázce stanovení odměny zástupce žalobce, zákonný, zatímco opravený výrok II. je nezákonný.

[9] Nejvyšší správní soud současně nevrátil městskému soudu věc k dalšímu řízení, neboť *„stav v souladu s právem byl nastolen pouhým kasačním výrokem tohoto rozsudku a žádné další řízení, a to ani ohledně nákladů řízení, již u městského soudu probíhat nebude.“* Kasační soud zdůraznil, že žalovaná nebude zbavena povinnosti uhradit žalobci náklady řízení o žalobě, a to ve výrazně výhodnější výši podle původního usnesení – daná povinnost jí opětovně vznikne právní mocí zrušujícího rozsudku. Nejvyšší správní soud doplnil, že bude *„na městském soudu, jak vyřeší otázku předepsané úhrady části soudního poplatku.“*

[10] Dne **6. 2. 2025** vydal městský soud v pořadí třetí opravné usnesení pod č. j. 6 A 78/2023-110, kterým znovu opravil výrok II. původního usnesení tak, že žalované nově stanovil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč. Soud v jeho odůvodnění uvedl, že se na základě rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023 zabýval toliko otázkou úhrady části soudního poplatku. Připomněl, že první část poplatku ve výši 1 000 Kč je obsažena v částce 13 342 Kč, kterou je žalovaná povinna žalobci zaplatit na náhradu nákladů řízení dle výroku II. původního usnesení. Druhou část poplatku ve výši 1 000 Kč městský soud žalobci vrátil v důsledku výroku III. původního usnesení. Třetí část pak městský soud žalobci uhradil na podkladě výroku I. druhého opravného usnesení.

[11] Městský soud rovněž uvedl, že řízení o žalobě zatížil vadou spočívající v tom, že na jeho počátku od žalobce soudní poplatek ve výši 2 000 Kč vůbec vybral. Tuto vadu však sanoval tím, že žalobci uhrazenou částku 2 000 Kč vrátil, a to postupně zaplacením druhé a třetí části poplatku, jak je uvedeno výše. Za této situace by bylo podle městského soudu nesprávné a nespravedlivé, aby žalované zůstala stanovena povinnost uhradit žalobci první část soudního poplatku, kterou žalobce na poplatek nezaplatil a o níž by se obohatil. Městský soud proto snížil částku odpovídající náhradě nákladů řízení o první část soudního poplatku.

[12] Závěrem městský soud uvedl, že *„[b]ýt tedy v daném případě není postup dle ustanovení § 54 odst. 4 věty první s.ř.s. dle zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu na místě, tak předseda senátu i přesto postupem podle ustanovení § 54 odst. 4 s.ř.s. opravil uvedenou zřejmou nesprávnost. Tato případná vada však dle soudu již nemůže mít vliv na zákonnost tohoto opravného usnesení, neboť jím byl pouze nastolen stav souladný s právem i realitou, když žalobci byl již soudní poplatek ze strany soudu vrácen.“*

II. Kasační stížnost

[13] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl opravné usnesení kasační stížností, jejíž důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. explicitně neoznačil. Podle obsahu podání však uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně nesprávné posouzení procesní právní otázky.

[14] S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel uvádí, že kasační stížnost je přípustná, pokud směřuje proti opravnému usnesení, jež se dotýká výše náhrady nákladů, neboť předmětem takového posouzení je správnost provedené opravy, nikoli samotný výrok o nákladech řízení.

[15] Dále tvrdí, že městský soud nemohl napadené usnesení vydat, neboť nebyly naplněny podmínky pro provedení opravy výroku II. původního usnesení. Příčinou opravy totiž nebyla zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, a navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel upozorňuje, že zjevnou nesprávností nemůže být jakékoli pochybení v rozhodnutí soudu, které nelze odstranit opravnými prostředky. Rovněž podotýká, že podmínky pro vydání opravného usnesení nebyly splněny ani podle rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023, ani podle samotného obsahu napadeného usnesení.

[16] Stěžovatel má také za to, že napadené usnesení nelze posuzovat z materiálního hlediska, a tím *de facto* přezkoumávat správnost „*pravomocného náhradově nákladového výroku rozhodnutí městského soudu mimo rámec řízení o kasační stížnosti*.“ Doplnuje, že takto postupoval zdejší soud v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023, jelikož předmětem jeho posouzení byla „*správnost provedené opravy, a nikoliv výrok o nákladech řízení*.“ Dále namítá, že městský soud své právní hodnocení založil na tvrzení, že napadeným usnesením nastoluje stav, který je v souladu s právem a realitou. Takový závěr představuje podle stěžovatele „*převlečenou úvahu v Kasačním rozsudku, že opravné usnesení mimo zákonný rámec v ust. § 54 odst. 4 s.ř.s. ob stojí, pokud je jím „správně“ opraven věcně nesprávný – byť pravomocný a závazný – náhradový nákladový výrok*.“

[17] Stěžovatel doplňuje, že napadené usnesení je podle jeho názoru chybné i z materiálního hlediska, neboť výrok II. původního usnesení „*byl v otázce stanovení odměny zástupce stěžovatele, zákonný, zatímco opravený výrok II. [...] je nezákonný [...]. Městský soud totiž v odůvodnění k náhradově nákladovému výroku II. Usnesení o zastavení přehléd, že právní zástupce žalobce v řízení o žalobě proti nečinnosti vykonal nikoliv 3 ale ve skutečnosti 4 úkony právní služby*.“ Konkrétně soud opomněl, že na vyjádření žalované k žalobě reagoval stěžovatel replikou ze dne 12. 7. 2023.

[18] Nakonec stěžovatel připomíná, že mu Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023 nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti z důvodů hodných zvláštního zřetele. Ty soud spatřoval ve zvláštních okolnostech vydání opravného usnesení, neboť „*nutnost podání kasační stížnosti [...] byla vyvolána výhradně nesprávným postupem městského soudu a neměla již žádnou návaznost na nečinnost žalované*.“ Nejvyšší správní soud podle stěžovatele nezvažil, že „*žalovaná je ve skutečnosti původcem celé věci*“

pokračování

a řízení o kasační stížnosti fakticky vyvolala svým vědomě nezákonným návrhem [...] na vydání opravného usnesení, ačkoliv sama žalovaná ve svém vyjádření ze dne 26. 10. 2023 ke kasační stížnosti přiznává, že institut opravného usnesení zneužila v rozporu s § 54 odst. 4 s. ř. s. jen k prosazení svého právního výkladu tarifní hodnoty sporu (odlišného od právního posouzení městským soudem) a ke změně náhradově nákladového výroku ve fázi po vydání konečného rozhodnutí.“ Stěžovatel uzavírá, že by nepřiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti bylo zjevně nespravedlivé, neboť kasační soud by tím *de facto* umožnil žalované profitovat ze svého nepoctivého a nečestného jednání.

[19] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se městský soud podle jeho názoru neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023. Ačkoli v něm kasační soud konstatoval, že *„stav v souladu s právem byl nastolen pouhým kasačním výrokem tohoto rozsudku a žádné další řízení, a to ani ohledně nákladů řízení, již u městského soudu probíhat nebude,“* městský soud tento závěr nerespektoval, neboť opět rozhodl o opravě výroku II. původního usnesení.

[20] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupenou advokátem.

[22] Kasační stížnost je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a to s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006-123, publ. pod č. 1177/2007 Sb. NSS, podle něhož *„[p]roti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná, a to i v případě, že byl opravován výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy.“* Jinými slovy, stěžovatel podle uvedené judikatury nemůže v kasační stížnosti uplatnit námitky, které nesměřují k uvedené otázce. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se pro nepřípustnost nezabýval námitkami ohledně faktického přezkoumávání správnosti nákladového výroku původního usnesení rozsudkem sp. zn. 3 Ads 224/2023, nesprávného množství úkonů právní služby provedených v řízení o žalobě a nepřiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti. Dané námitky se nijak nevztahují ke splnění zákonných podmínek pro provedení opravy zjevných nesprávností ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s. Z téhož důvodu kasační soud nemohl posuzovat námitku, podle níž městský soud nerespektoval závazný právní názor uvedený v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023. K ní Nejvyšší správní soud na okraj pouze podotýká, že městský soud daným rozsudkem žádným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. nezavázal. Taková pravomoc je mu zákonem výslovně stanovena pouze pro stav, kdy městskému soudu vrací věc k dalšímu řízení. Taková situace však v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023 nenastala, jak vyplývá z jeho citace v uvedené námitce (srov. odst. [19] výše).

[23] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Podle § 54 odst. 6 s. ř. s. „[p]ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.“

[26] S ohledem na výše uvedené zůstává jedinou projednatelnou námitkou otázka, zda byly v nyní posuzovaném případě splněny podmínky pro provedení opravy zjevných nesprávností ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s. Stěžovatel má za to, že městský soud nemohl napadené usnesení vydat, neboť nebyly naplněny dané podmínky, a to jak v rovině **formální**, tak **materiální**.

[27] Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorňuje, že projednávaný případ v zásadních okolnostech odpovídá věci, o níž rozhodl rozsudkem sp. zn. 3 Ads 224/2023. Městský soud v obou situacích rozhodl opravným usnesením o opravě téhož nákladového výroku původního usnesení. Zdejší soud spatřuje jediný rozdíl mezi danými věcmi v tom, že v případě sp. zn. 3 Ads 224/2023 městský soud opravil výši částky odpovídající náhradě nákladů řízení, neboť při výpočtu odměny advokáta chybně aplikoval § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu namísto § 9 odst. 2 AT, a zároveň chybně vyměřil soudní poplatek. V nyní posuzovaném případě městský soud opravil nákladový výrok pouze proto, že na počátku řízení o žalobě chybně vyměřil soudní poplatek.

[28] Tato skutečnost však nepředstavuje z pohledu splnění **formálních** podmínek pro vydání opravného usnesení relevantní odlišnost. Jednak městský soud v obou situacích rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě (resp. o opravě dané částky) s ohledem na nesprávnou aplikaci právní normy, nikoli kvůli existenci zjevné nesprávnosti v původním usnesení (v podrobnostech srov. odst. [13] a násl. rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023). Primárně však Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 3 Ads 224/2023 reprobval postup, jímž se městský soud pokoušel podle § 54 odst. 6 s. ř. s. opravit obě svá procesní pochybení. Pokud se v projednávaném případě městský soud snaží opětovně opravit pouze druhou z procesních vad, ačkoli zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 3 Ads 224/2023 konstatoval, že pro daný postup nebyly dány formální podmínky již při vydání prvního opravného usnesení, nelze s postupem městského soudu souhlasit ani nyní.

[29] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené nemá důvod odchylovat od nosných důvodů svého rozhodnutí sp. zn. 3 Ads 224/2023; proto pouze opakuje, že postup městského soudu při vydání napadeného usnesení ani v tomto případě nebyl v souladu s § 54 odst. 6 s. ř. s.

[30] Vzhledem k existenci dané vady řízení Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda má uvedená vada **materiálně** vliv na zákonnost napadeného usnesení. Zdejší soud v tomto ohledu poukazuje na svou judikaturu, podle níž je v případě shledání vady řízení před krajským (městským) soudem vždy nutno pečlivě vážit, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 As 390/2020-64, odst. [24]). Ne každé procesní pochybení krajského

pokračování

(městského) soudu je totiž důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 8 Afs 43/2007-90). Kasační soud se proto uvedenou podmínkou musel zabývat.

[31] Podle § 10 odst. 1 věty první ZSOP „[s]oud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.“

[32] Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“

[33] Je rovněž třeba zmínit, že městský soud se hodnocení dané vady z pohledu vlivu na zákonnost napadeného usnesení věnoval. V jeho odst. 10 uvedl, že daná vada „nemůže mít vliv na zákonnost tohoto opravného usnesení, neboť jím byl pouze nastolen stav souladný s právem i realitou, když žalobci byl již soudní poplatek ze strany soudu vrácen.“

[34] Nejvyšší správní soud podotýká, že **jádrem otázky**, zda mohla předmětná vada řízení materiálně ovlivnit zákonnost napadeného usnesení, **je posouzení, zda městský soud jeho vydáním nějakým způsobem zkrátil stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech**. Kasační soud se s výše uvedeným právním posouzením městského soudu v obecnosti ztotožňuje, byť jej považuje za potřebné upřesnit.

[35] Zdejší soud rekapituluje, že stěžovatel uhradil na soudním poplatku za žalobu 2 000 Kč. V důsledku zastavení řízení o žalobě mu městský soud výrokem III. původního usnesení vrátil snížený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč. Současně výrokem II. původního usnesení uložil žalované povinnost uhradit stěžovateli na náhradě nákladů řízení 1 000 Kč jako náhradu za zaplacený soudní poplatek. Městský soud následně povinnost žalované prvním opravným usnesením zrušil a druhým opravným usnesením stěžovateli sám vrátil zbývající část uhrazeného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Již v tuto chvíli bylo naplněno veřejné subjektivní právo stěžovatele na vrácení soudního poplatku podle § 10 odst. 1 věty první ZSOP, neboť stěžovatel na soudním poplatku uhradil 2 000 Kč, které mu postupně dvěma platbami městský soud vrátil.

[36] Nejvyšší správní soud následně první opravné usnesení zrušil, na základě čehož došlo k obnovení povinnosti žalované uhradit stěžovateli 1 000 Kč na náhradě za soudní poplatek podle výroku II. původního usnesení. Nejvyšší správní soud nerozporuje, že stěžovateli svědčí právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před městským soudem podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Rovněž lze souhlasit s tím, že „[ú]čelně vynaloženým nákladem je vždy soudní poplatek za návrh na zahájení řízení,“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 60 odst. 2).

[37] V uvedeném případě však částka 1 000 Kč, kterou byla žalovaná povinna stěžovateli na náhradě za soudní poplatek zaplatit, nepředstavovala stěžovatelem vynaložený náklad. Ten jej totiž sice na počátku řízení o žalobě vynaložil, avšak v okamžiku obnovení povinnosti žalované mu již byl soudní poplatek městským soudem v celé uhrazené částce vrácen. Stěžovateli proto nesvědčilo veřejné subjektivní právo na zaplacení dané částky

jako náhrady za soudní poplatek ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ani na základě jiného právního titulu. V takovém případě stěžovateli logicky nemohlo být do tohoto práva zasaženo vydáním napadeného usnesení, jímž byla povinnost žalované uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o danou částku snížena.

[38] Kasační soud proto uzavírá, že vydání napadeného usnesení představovalo procesní pochybení městského soudu, neboť k takovému postupu nebyly splněny zákonné podmínky. Současně však danou vadou nedošlo ke zkrácení stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech. Stěžovateli totiž právo na náhradu soudního poplatku v okamžiku obnovení povinnosti žalované k jeho úhradě již nesvědčilo.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu